BLOC-NOTES

caleidoscop

În fruntea clasamentului primei ligi engleze se fală acum «Wolverhampton Wanderers», faimosul team al «lupilor», pe care a ştiut s'o facă repede celebră nu mai puţin celebrul său manager, maiorul Buckley.

S'a arătat că faimoasa chestiune a serului Strackman nu a fost în fond decât o afacere de reclamă abilă şi reuşită.

Iată-l acum pe maiorul Buckley, spirit inventiv şi întreprinzător, făcând un plan de mari proporţii.

Anume, maiorul Buckley vrea să adune 300 jucători tineri, doritori să ajungă «wolvers» (lupi).

Dar nu acesta este planul. La el lucrează în afară de maiorul Buckley, antrenorul Charlie Bell, care a lucrat mulţi ani în Franţa.

Managerul lui Wolvers vrea să creeze un pension de football. Planurile acestui colegiu modern sunt terminate. Este vorba de un mare hotel, care va cuprinde 300 camere, saloane, săli de biliard, mese de joc, un bar, o bibliotecă, un restaurant, o sală de spectacole şi apoi terenuri de tennis, o piscină, poligoane de tir, etc.

Ucenicii footballişti vor veni să înveţe meseria la stadion, în fiecare dimineaţă şi după amiază. Ei vor urma cursuri technice, vor studia problemele tactice, se vor antrena. Cursurile odată terminate vor reveni la hotel, vor lua mesele, se vor odihni, se vor distra după plac, dar sub supravegherea unor monitori foarte atenţi.

Utopie? Nu. Maiorul Buckley nu a avut primul această idee. Planul este de mai multă vreme realizat în Brazilia, la Rio de Janeiro, unde «Fulminense» are un hotel de prima clasă, care este de fapt un liceu de football.

Dacă maiorul Buckley dirijează bine această iniţiativă, indiscutabil că Wolverhampton va deveni în curând centru footballului britanic.

*

La Villa Park, cu prilejul matchului al doilea dintre Aston Villa şi Charlton Athletic, micul extrem dreapta al lui Aston Villa, Broome a fost eroul unei duble drame.

20 minute înainte de sfârşiaul întâlnirii, când Charlton conducea cu 2—0, Broome a schimbat locul cu centrul înaintaş Shell şi a marcat două goaluri în mai puţin de cinci minute, smulgând un match nul în care nimeni nu mai credea.

Dintre cei 61.000 spectatori, foarte puţini au fost însă aceia cari au cunoscut episoadele dramei ce se consumase în culise.

In adevăr, câteva minute înainte de pauză conducătorii lui Aston Villa au fost anunţaţi la telefon că mama lui Broome este grav bolnavă.

Consternare! S'a hotărât să se păstreze cel mai strict mutism până la sfârşitul matchului, pentru ca trista ştire să nu parvină la urechile lui Broome.

Mama jucătorului s'a restabilit a doua zi. De bucurie, vedeta lui Aston Villa a marcat în cel de al treilea match de eliminatoriu cu Aston Villa trei din cele patru puncte ale echipei sale. (Scorul a fost, după cum se ştie, 4—1).

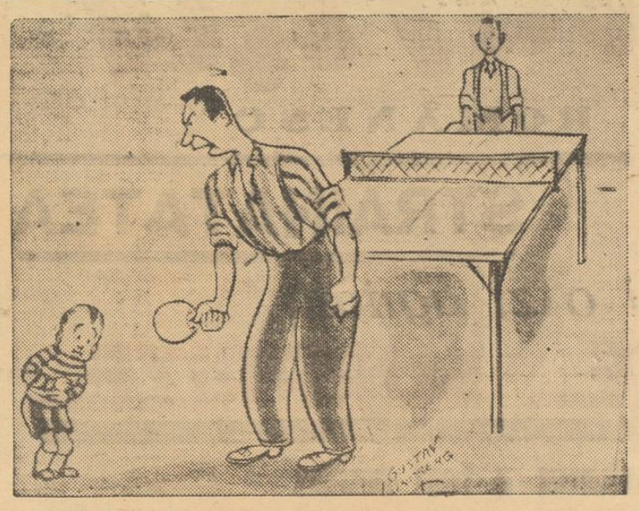

— Nu ţi-am spus de atâtea ori să nu stai cu gura căscată când jucăm ping pong?...

(Passing Show-Anglia)

*

Străjeria a trăit eri o zi mare

2000 de comandanţi străjeri au defilat în faţa Palatului Regal

Eri s'a ţinut în Capitală, în cadrul inspecţiilor şi consfătuirilor organizate de comandamentul «Străjii Ţării», adunarea comandanţilor şi comandamentelor din regiunea Muntenia.

Adunarea s'a desfăşurat cu mult fast, prilejuind o zi de adevărată sărbătoare pentru tinretul român.

La ora 8.30, cei 2000 de comandanţi şi comandante au luat parte la un Te-Deum la biserica Amzei. Au asistat d. Teofil Sidorovici şi toţi membrii consiliului superior de îndrumare a tineretului în frunte cu d. General Manolescu, d-rele Cămărăşescu şi Lizica, d-nii prof. Şomescu, maior Dimănescu, Atanasie Popa, etc.

ŞEDINŢA FESTIVA DELA ATENEUL ROMAN

După terminarea Te-Deumului, d. Teofil Sidorovici împreună cu comandanţi şi comandantele din legiunile Bucureşti şi din judeţele Argeş, Dâmboviţa, Ilfov, Muscel, Olt, Putna, Teleorman şi Vlaşca, au plecat încolonaţi la Ateneu.

Aci s'a desfăşurat şedinţa festivă a «Străjii Ţării». Era de faţă o numeroasă asistenţă în frunte cu d-nii prof. Simion Mehedinţi, prof. C. Kiriţescu, prof. Bratu, Ion I. Roman, etc.

După intonarea imnului regal şi a rugăciunii a vorbit d. comandant Teofil Sidorovici.

Defilarea comandanţilor străjerilor în faţa Palatului Regal

Comandanţii şi comandantele străjeri încolonaţi, având în frunte muzica legiunii Bucureşti, au mers la Palatul Regal. La ora 12 şi jumătate M. S. Regele şi Marele Voevod Mihai a eşit în balcon şi au salutat pe străjeri, cari după ce au intonat imnul regal, au isbucnit în puternice urale.

După aceasta, rânduiţi în coloană de marş şi cu trei muzici militare, a plecat la statuia «Mihai Viteazul». Un detaşament de onoare, compus din 30 camandanţi şi comandante, sub conducerea d-lui profesor Duţescu a mers la mormântul Eroului Necunoscut.

ŞEZATOAREA DELA TEATRUL NAŢIONAL

Ieri seară la ora 15.30 a urmat o foarte reuşită şezătoare străjerească dată de legiunile de străjere şi străjeri Bucureşti la Teatrul Naţional.

Au asistat d-nii C. Angelescu, ministrul comunicaţiilor; Teofil Sidorovici, d-rele Cămărăşescu, Lizica, d-nii g-ral Manolescu, prof. Mehedinţi, prof. Şoimescu, Paul Prodan, g-ral Dăscălescu, etc.

Partea I. — Raportul. Ceremonialul de deschidere: Imnul Regal; rugăciunea «Tatăl Nostru»; deviza; cuvântul comandantului Legiunei de Străjeri Bucureşti.

«Trandafiri de pe răzoare», de Sabin Drăgoiu şi «Pui de lei» de I. Brătianu, executate de corul mixt ce este format din stolurile «Azilul Elena Doamna» şi «Seminarul Central», sub conducerea d-lui comandant prof. Nelu Ionescu, care a avut un deosebit succes.

«Ce stai bade pe prag» şi «Sus inima română», de N. Oancea, executate de corul stolului «Azilul Elena Doamna», condus de d. prof. Leon. Corul stolului «Colegiul Naţional Sf. Sava», sub conducerea d-lui prof. Cerchez «Garofiţa» de G. Dinicu, executat de rchestra stolului liceul «Gh. Lazăr», sub conducerea d-lui prof. N. Oancea; «Credinţa Marelui Voevod Mihai», scenetă de prof. Gr. Sălcianu, interpretată de străjere şi străjerii stolurilor lic. «Eliade Rădulescu» şi lic. «Marele Voevod Mihai».

CULISELE

Antrenorul Platko a avut la Brăila o activitate care poate fi încadrată în toate genurile de teatru.

S'a angajat cu un salariu de... tragedie (pentru brăileni).

A făcut declaraţii... melodramatice că va face, din Duig campioana ţării. Dar a ajuns la rezultate atât de... comice, încât a fost obligat să-şi facă bagajele şi să scutească footballul brăilean şi de salarii tragice, şi de declaraţii melodramatice, şi de rezultate comice.

Un cunoscut brăilean ne povestea eri «morga» cu care a izbutit Platko să facă impresie la Brăila. Cu un aer de franciscan convins, fostul Francisc (Platko) al antrenamentelor falimentare, a anunţat la venirea sa la Brăila:

— Voi antrena echipa să joace după sistemul... Sunderland.

Formula aceasta a făcut, bine înţeles, impresie. In culisele grupării Duig nu se mai vorbea decât despre viitorul sistem de joc al lui Szutor.

— Dacă-i învaţă să joace după sistemul Sunderland, suntem tari. Infrângem toate echipele!...

După două săptămâni, Platko a anunţat modest:

— Gata. Sistemul... Sunderland a fost prins!...

O săptămână mai târziu însă, sistemul Sunderland al Duigului a leşinat cu 0—4 în faţa Unirii Tricolor.

— Cum se poate d-le?... s'au mirat conducătorii brăileni. Nu mai are efect sistemul Sunderland?

— Ba da!... le-a explicat — expert — Platko. Oborenii, însă, au jucat tot în sistemul Sunderland.

— Dar ei de unde îl cunosc?...

— Dela Steinbach. Trebue să antrenez echipa după alte sisteme.

Nouile sisteme n'au mai avut nume. Au avut însă, aceleaşi rezultate catastrofale. Ieri au coborît Duigul în subsolul clasamentului. Conducătorii brăileni au suportat câtva timp aceste rezultate, aşteptând ca Platko să găsească cel mai potrivit sistem pentru temperamentul jucătorilor brăileni. Sistemul însă, s'a încăpăţânat să nu se arate, lăsând loc unor rezultate din ce în ce mai proaste.

— Ce facem d-le?... au început brăilenii să se impacienteze.

— Caut un alt sistem!... i-a anunţat Platko, cu aceiaş morgă.

— Şi crezi că ai să-l găseşti?

— Am unul cu care merg la sigur.

— Care?

— Cumpăraţi toată echipa... Venus, şi luăm sigur campionatul!...

Sistemul era într'adevăr formidabil. In mod inexplicabil, însă, conducătorii echipei brăilene n'au vrut să-l accepte, lăsând Venusul să ajungă în capul clasamentului. Duigul să leşine în coadă, iar Platko să plece din ţară ca un Hamlet sportiv neînţeles de footballul românesc provincial...

CASTOR

REPORTAJUL ZILEI

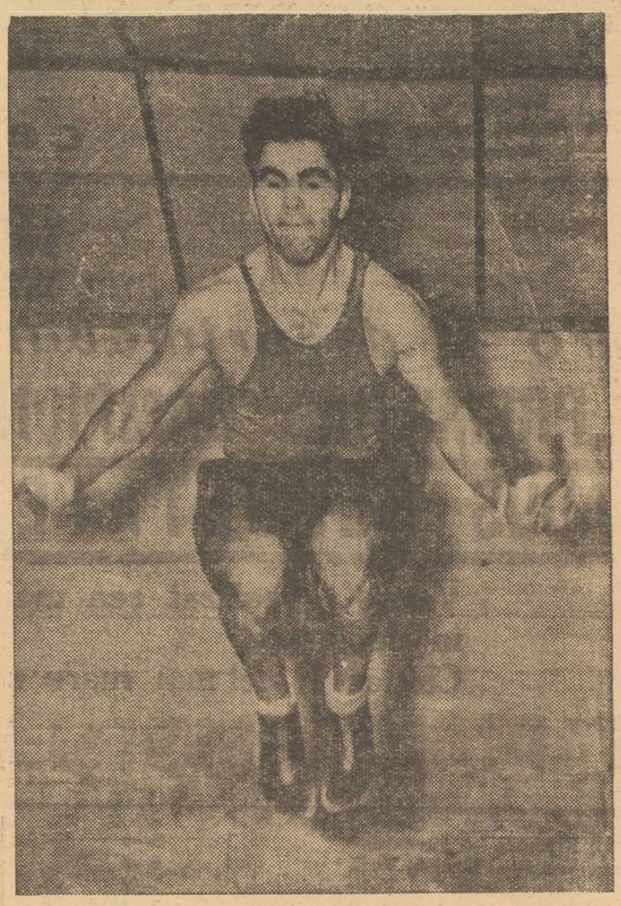

Cum se va lichida lupta pentru titlul suprem

La 19 Iunie: Joe Louis-Schmelling

Campionul: 24 ani
Challengerul: 33 ani

Este lucru cert că atât în Europa cât şi mai cu seamă dincolo de Ocean, matchurile dintre boxeurii de categorie grea au suscitat întotdeauna cel mai mare interes în rândurile publicului.

Această afirmaţie o sprijină cu prisosinţă faptul, că şi în noul continent ,ca şi în Europa, recordul de asistenţă şi în acelaş timp de încasări s'a stabilit atunci când pe ring au încrucişat mănuşile doi boxeuri făcând parte din „**Heavyweights**".

Astfel, la matchul Dempsey—Tunney, disputat la 22 Septembrie 1927 la Chicago, au asistat nu mai puţin de 155.000 spectatori plătitori cari au adus organizatorului — Tex Richard — în valuta noastră — formidabila sumă de 300 milioane lei.

La noi — ne referim la continentul european — cea mai mare reţetă s'a făcut cu prilejul matchului Paolino—Carnera, la 30 Noembrie 1930 la Barcelona. S'au încasat aproximativ 15.000.000 lei, ca o urmare a intrărilor pe cari le-au plătit cei 82 mii spectatori.

Această afluenţă, dublată de marea atracţie pe care o exercită asupra publicului matchurile dintre grei este uşor de explicat: spectatorul la asemenea dispute este privat de iuţeala cu care execută toată gama loviturilor boxeurii din categoria muscă sau cocoş; nu vede eschive clasice ce sunt de obicei în apanajul epnelor şi uşorilor. Greii însă oferă spectatorilor ceva ce le este specific şi care lipseşte — vorbim de marea majoritate — boxeurilor din celelalte categorii: punch-ul. Acest „atou" pe care-l au greii şi care are darul să producă lovitura de teatru în orice moment al disputei este — după noi — factorul care determină afluenţa de spectatori. Dar mai este ceva.

Aici, activează acei din rândurile cărora se desemnează campionul mondial al tuturor categoriilor. Acest titlu este cea mai mare distincţie în viaţa unui boxeur, şi implicit superlativul satisfacţiilor sportive pe cari le cunoaşte o ţară al cărei fiu ar reuşi să-şi adjudece cel mai invidiat dintre titluri.

Şi pentru că suntem la acest capitol să încercăm a trece în revistă puţinii, foarte puţinii boxeuri, cari sunt vrednici de a-şi disputa această onoare.

Campion mondial la 23 ani

Actualul campion mondial al tuturor categoriilor este negrul american Joe Louis. Foarte tânăr — n'are decât 24 de ani — şi-a adjudecat titlul, învingând prin k. o. pe James Braddock. Boxează din 1934 şi din toate matchurile pe cari le-a susţinut — 42 — n'a pierdut decât unul. A fost învins prin k. o. in repriza 12-a de către germanul Max Schmeling, în seara de 19 Iunie a anului 1936.

Dealtfel marea majoritate a matchurilor şi le-a adjudecat înainte de limită. Din ziua în care a deposedat pe Braddock de sceptrul suprem, a boxat de mai multe ori; titlul însă nu şi l-a pus în joc decât o singură dată.

Acum câteva zile când a întâlnit la Madison Square Garden pe talentatul dar neexperimentatul Nathan Mann. In mai puţin de 9 minute, campionul a adăugat la activul său o nouă victorie înainte de limită, asupra unui challenger „ales" de Mike Iacobs din mai multe motive.

Cum clasa actuală a greilor din întreaga lume este foarte slabă, — „mitraliera din Detroit"—aşa este numit Joe Louis — ar putea dormi liniştit cu titlul său. Dar campionul are un adversar excepţional, care vizează pentru a doua oară titlul suprem. Este vorba de

Max Schmeling: pretendentul

Germanul, deşi este la o vârstă în care alţi boxeuri au pus de mult mănuşile în cui — Schmeling este născut în 1905, are deci 33 de ani — totuşi, datorită vieţii extrem de sobră pe care o duce, continuă să se menţină pe primul plan al actualităţii pugiliste.

Practică boxul de 12 ani şi a reuşit în 1930, să-şi înscrie numele pe lista campionilor mondiali învingând prin descalificare în repriza 4-a, pe americanul Jack Sharkey.

După 2 ani, fiind învins în match revanşe de Sharkey, a pierdut şi titlul.

De atunci a boxat de 9 ori şi n'a fost învins decât de Max Baer în 1933 şi de Steve Hamas un an mai târziu.

Datorită faptului că acum 16 luni a bătut categoric pe Joe Louis, germanii nu se sfiesc a-l considera drept campion mondial. In fiecare ieşire publică — şi-i curios acest lucru de oarece timpul trece — Schmeling dovedeşte tuturor că este posesorul unei forme excelente.

Dacă adversarul pe care-l vizează, — Joe Louis — se bucură de faima de a lovi extrem de puternic, germanul este considerat de toate somităţile pugiliste drept cel mai mare tactician şi tehnician din lume.

La 19 Iunie: matchul

După lungi tergiversări, faimosul promotor american Mike Iacobs, a reuşit să obţină asentimentul ambilor boxeuri pentru a se întâlni într'un match, în care titlul deţinut de american să fie pus în joc. *Data a fost de pe acum stabilită: 19 Iunie.* Iacobs nu s'a decis încă asupra oraşului care va găzdui marele eveniment. Preferinţele sale oscilează între New York şi Chicago. Indiferent însă pentru care va opta în cele din urmă, totuşi acest match nu va egala nici ca spectacol şi cu atât mai puţin ca încasări memorabila dispută Dempsey-Tunney. Atât Schmeling cât şi Joe Louis sunt departe de valoarea pe care o reprezentau cei doi protagonişti ai ringului din acea vreme. Apoi un alt motiv tot atât de serios este faptul că Joe Louis, este un om de culoare, lucru care explică aversiunea pe care o au faţă de el mulţi dintre americani, iar Schmeling este bolcotat datorită actualului regim din Germania. Cu toate acestea matchul se va face. Iar în noaptea de 19 Iunie ne vom putea da seama cine a avut dreptate: germanii, cari în toate gazetele lor nu pierd ocazia de a proclama pe compatriotul lor drept cel mai bun greu din lume sau americanii cari afirmă că Joe Louis este de neînvins.

C. LIGDOPOL

Ski-uri frânte

de EM L IENCEK

— Allo, allo! Braşovul?

— ...

— Allo, duduie, Braşovul ? Interurbanu!? Allo!

— Da, Braşovul.

— Duduie, casa d-lui doctor Stroescu. Te rog urgent, duduie.

— ...

— Allo! Casa d-lui doctor Stroescu?

— Da.

— Cine e la aparat?

— Fata din casă.

— Cu d. doctor te rog.

— E la masă, reveniţi dv. mai târziu.

— Nu se poate. E un caz grav, urgent. Spune-i mata, te rog, lucrul ăsta.

— Aşteptaţi un moment.

— Doctorul Stroescu.

— Vă salut d-le doctor. Aici maiorul Secure dela «U. E. F.».

— Bună ziua; dar ce s'a întâmplat?

— Campionul naţional la sărituri, Florin Bădescu, a suferit un accident, aici, sus, în poiană. Şi-a fracturat un picior.

— Cine? Florin? Extraordinar!... Şi concursurile?

— ...

— Unde se află?

— Aici, la «Turcu», de unde vă telefonez. Vă rog veniţi dv. să-l vedeţi.

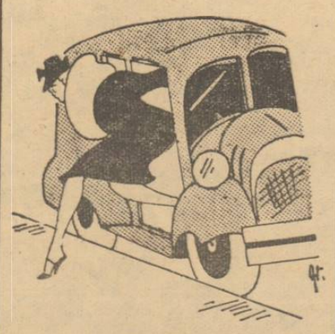

— Indată. Alerg.

— Vă mulţumesc, d-le doctor. vă mulţumesc.

Poiana Braşovului e un cearceaf imens penste care a năvălit, murdărindu-l, un furnicar de lume, ce se agită într'o forfotă furibundă. Oamenii, — puzderie — se năpustesc spre restaurantul «Turcu». Se îngrămădesc, întreabă, compătimesc, se miră. Unii fac mutre de o piozitate caraghioasă. Toţi sunt însă impresionaţi. Veselia a sucombat subit sub lovitura evenimentului neaşteptat.

Pe uşa hotelului-restaurant se strecoară în costume de ski, tineri de ambele sexe.

Mai încolo, în spatele restaurantului, dincolo de vile, în spre zona brazilor, pârtia a rămas pustie şi stingheră, sfârşită prin trambulina cătând spre cer, ca o gură imensă de cetaceu înfometat, formând, acum, un tablou dezolant.

Intr'o cameră dela etajul I-iu, s'a deschis larg o fereastră. Înăuntru, pe pat, un tânăr robust, într'o cămaşe de cow-boy, cu mâneci scurte, stă întins. E alb ca varul şi are ochii închişi. Nu e leşinat şi nici nu doarme. Ţine ochii închişi, într'o linişte desăvârşită; nimic nu-i trădează durerea lăuntrică.

In jurul lui câţiva ski-ori, un maior, alţi doi ofiţeri şi câţiva civili.

In pat, tânărul s'a mişcat puţin. Ceilalţi au aruncat priviri îngrijorătoare spre el. Pe faţa lui s'a încrustat o grimasă; apoi iar şi-a luat calmul. După câteva clipe, respiraţia i s'a accelerat. Pieptul i se bate uşor. Cineva i-a scos de sub cămaşă, în dreptul stomacului, o compresă, schimbând-o.

Omul din pat s'a mai liniştit. E cu bocancii şi pantalonii de ski. Nu i-au fost scoşi de teama de a nu i se provoca vreo agravare. Iar s'a mişcat puţin, svârlind uşor capul într'o parte. O şuviţă din părul şaten i-a căzut peste frunte, acoperind o spranceană şi jumătate din pleoapa învineţită. Pare acum mai în vârstă. Arată de peste 30 ani, deşi e cu mult mai tânăr. Întâmplarea l-a schimbat brusc. Durerea şi-a lăsat urma pe obrazul său, până atunci rumen, pârjolit de sfiriuiri de vânt şi zăpadă, vestejindu-l întrucâtva.

Pe uşă s'a strecurat afară o şapcă englezească, deasupra unei perechi de ochelari; un gazetar. Fusese chemat jos, în holl. I se obţinuse legătura cu gazeta sa dela Bucureşti, căreia urma să-i comunice accidentul.

Zurgălăii unei sănii care se apropia iute, spărgeau frigul cu orchestra lor de clinchete.

Cineva dădu buzna pe scări, anunţând că vine doctorul. Sania îşi făcu apariţia dinspre «Hoehenheim» şi stopă în faţa restaurantului. Doctorul Stroescu coborî iute, salutat de mulţimea ce-i făcu loc imediat. Se

interesă unde se află accidentatul.

După un examen care nu dură mult, doctorul, după ce îndeplini cele necesare pentru primul moment, coborî şi se îndreptă spre uşă printre sportivii care, curioşi, îl chestionau asupra stării lui Florin.

Urcă în sanie şi clopoţeii îşi reluară concertul, depărtându-se.

Ce are? Ce este? Ce i s'a întâmplat? E fractură sau numai o luxaţie? Îi taie piciorul? Acestea erau întrebările care eşiau depe buzele celor de faţă.

După scurt timp, Florin fu adus de sus, purtat atent pe braţe. O sanie care staţiona prin apropiere trase la scară. Fu instalat în ea cu mare băgare de seamă. Picioarele îi fură învelite cu pături groase. Tineri şi tinere năvăliră să-l privească.

— Vai ce alb este! se miră o săsoaică dolofană.

— Dar tot frumos! completă o brunetă, până mai eri blondă, care, deşi la ski, nu uitase să-şi aştearnă pe buze cotidiana porţie de Coty.

(Va urma)